

Znani olimpijczycy

Otto Peltzer – niemiecki lekkoatleta, pierwszy znany olimpijczyk LGBTQ+ (Amsterdam 1928)

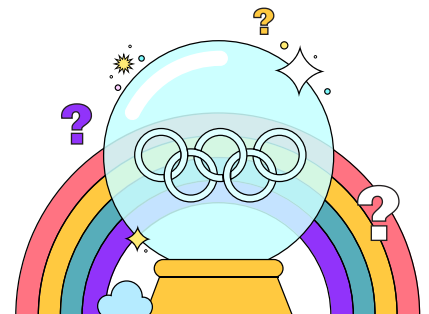
Stanisława Walasiewicz – polska lekkoatletka, mistrzyni olimpijska na 100 m w Los Angeles 1932, wicemistrzyni w Berlinie w 1936, osoba interseksyjna, pierwsza osoba LGBTQ+, która zdobyła medal olimpijski

John Curry – brytyjski łyżwiarz figurowy, mistrz olimpijski (Innsbruck 1976), wyoutowany przez prasę w trakcie trwania igrzysk

Greg Louganis – amerykański skoczek do wody, 4-krotny mistrz olimpijski (Los Angeles 1984, Seul 1988), jako jedyny zawodnik w historii zwyciężył w obu konkurencjach indywidualnych (trampolina 3 m, wieża 10) na dwóch kolejnych igrzyskach

Caster Semenya – południowoafrykańska lekkoatletka, 2-krotna mistrzyni olimpijska w biegu na 800 m (Londyn 2012, Rio 2016)

Ireen Wüst – niderlandzka panczenistka, najbardziej utytułowana osoba LGBTQ+ na IO – 6 medali złotych, 5 srebrnych i 2 brązowe (Turyn 2006, Vancouver 2010, Soczi 2014, Pjongczang 2018, Pekin 2022)

Co przyniesie przyszłość?

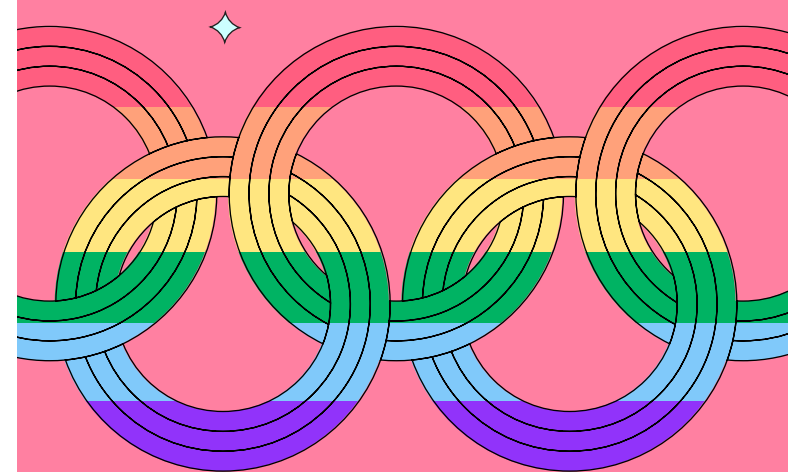
Od wielu lat udział osób LGBTQ+ w IO wzrasta. Mimo to nadal jest on niższy niż w ogóle społeczeństwa. Przed ruchem olimpijskim stoją kolejne wyzwania związane z prawami osób LGBTQ+. Queerfobia nadal jest powszechna w świecie sportu, zaś o prawo do organizacji kolejnych IO walczą miasta znajdujące się w państwach o nieprzyjnym podejściu do praw osób LGBTQ+. Innym wyzwaniem jest udział osób niebinarnych, co przy podziale na konkurencje męskie i kobiece może prowadzić do kolejnych batalii prawnych. Patrząc na dotychczasową historię MKOl, wprowadzi stosowne zmiany, jednak droga do tego będzie długa i wyboista.

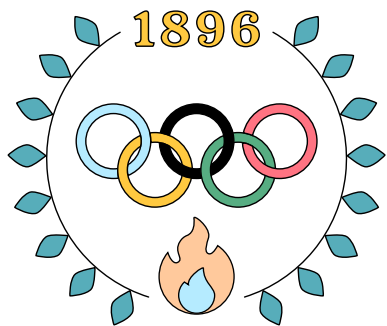

Finansowane przez
Unię Europejską

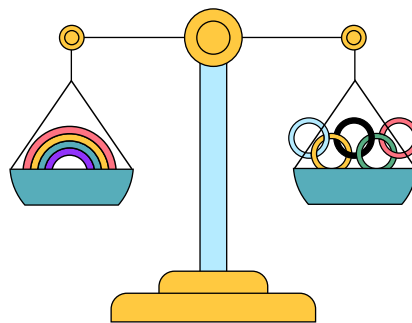
**OSOBY LGBTQ+
NA IGRZYSKACH
OLIMPIJSKICH**

Nowożytne Igrzyska Olimpijskie

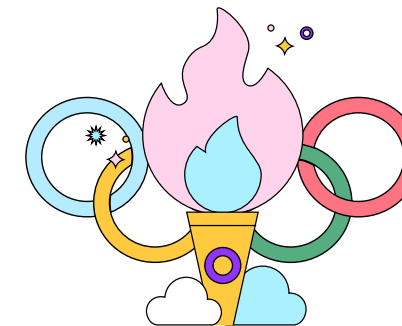
Pod koniec XIX wieku w Europie narodziła się idea zorganizowania zawodów sportowych dla zawodników wszystkich dyscyplin z całego świata. Idea ta oparta była na odbywających się w starożytności igrzyskach olimpijskich odbywających się co 4 lata w różnych miastach świata greckiego. To nowe wydarzenie sportowe miało służyć nie tylko krzewieniu kultury fizycznej, lecz przede wszystkim służyć zjednoczeniu świata i rozwojowi pokojowej egzystencji między narodami. Tak narodził się ruch olimpijski wykrystalizował się w 1894 r. gdy powstał Międzynarodowy Komitet Olimpijski, który 2 lata później zorganizował I Igrzyska Olimpijskie w Atenach w 1896 r.

Sytuacja prawna na przestrzeni lat

Ruch olimpijski narodził się w okresie gdy w większości państw świata kontakty seksualne osób tej samej płci były zakazane. Tak było m.in. w Atenach w 1896 r. Pierwsze igrzyska w miejscu gdzie homoseksualność nie była karana wydarzyły się już w 1900 r. w Paryżu. Niestety jeszcze w XXI wieku igrzyska miały miejsce, gdzie można było zostać uwięzionym za swoją orientację seksualną. Było to w Salt Lake City w 2002 r. Łącznie na 53 zimowe i letnie igrzyska olimpijskie, jakie się odbyły, aż 20 z nich organizowano w miejscach karzących kontakty seksualne osób tej samej płci.

Oprócz penalizacji samej homoseksualności istniały i istnieją prawa ograniczające w inny sposób prawa osób LGBTQ+. Jako przykład może posłużyć obowiązujące w Rosji od 2013 r. prawo zakazujące „propagowania nietradycyjnych zachowań seksualnych wśród młodzieży”. Wobec tego przed rozpoczęciem zimowych IO w Soczi w 2014 r. MKOl. uznał używanie przez zawodników motywu tęczęwej flagi za niedopuszczalną manifestację polityczną.

Transpłciowość i interpłciowość a prawo do startu

Do 1924 r. kobiety nie uczestniczyły w Igrzyskach Olimpijskich. Uczestnictwo zawodniczek w zawodach spowodowało pojawienie się obaw o uczestnictwo w konkurencjach żeńskich mężczyzn. Dlatego też już od lat 30-tych prowadzono regularne badanie płci. Początkowo odbywało się ono w formie oględzin przeprowadzonych przez lekarza. Dopiero rozwój technologii sprawił, iż od 1968 r. MKOl. wprowadził do użytku testy genetyczne, a od igrzysk w Atlancie w 1996 r. testy hormonalne.

Sprawdzanie płci doprowadziło do wykluczenia z zawodów wielu osób interpłciowych. Wymienić należy Heinricha Ratjena, Ewę Kłobukowską, Erika Schienegger czy Caster Semenye.

Decyzje o dyskwalifikacji oraz sposoby testowania wywoływały wielkie kontrowersje. Ostatecznie od 2004 r. MKOl. dopuścił do udziału w zawodach osoby transpłciowe. Obecnie jedynym wymogiem stawianym przed osobami chcącymi brać udział w konkurencjach żeńskich jest badanie poziomu testosteronu we krwi, który nie może przekraczać 10 nanomoli na litr w okresie 12 miesięcy przed zawodami. Dzięki takim regulacjom w IO w Tokio w 2021 r. wzięła udział pierwsza zawodniczka transpłciowa, Laurel Hubbard.